

Arrest

nr. 227 598 van 17 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 juni 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juli 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 december 2018 dient de verzoekende partij bij de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) een tweede aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging met haar Afghaanse echtgenoot.

1.2. Op 6 maart 2019 heeft de echtgenoot van de verzoekende partij de Belgische nationaliteit verworven.

Op 24 juni 2019 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) het visum lang verblijf.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Commentaar: Deze beslissing vervangt onze voorgaande beslissing tot weigering van 21/06/2019. Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 27/12/2018 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van A. N., geboren op 23/09/1992, van Afghaanse nationaliteit, om haar echtgenoot in België, A. R., geboren op 29/04/1993, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat artikel 40ter van bovenstaande wet bepaalt dat de familieleden van een Belg, die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, moeten bewijzen dat de Belg over voldoende huisvesting beschikt die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek;

Als bewijs van voldoende huisvesting werd in de visumaanvraag een kopie van het geregistreerd huurcontract van meneer A. met betrekking tot het adres Plantenstraat 81/101 voorgelegd;

Uit het rijksregister blijkt echter dat meneer A. R. sinds 03/05/2019 woonachtig is op het adres Kairostraat 61/101, 8400 Oostende;

Er werd echter geen enkel document betreffende het huidig adres van betrokkene voorgelegd waardoor niet aangetoond wordt dat betrokkene over voldoende huisvesting beschikt.

Overwegende tenslotte dat de volmacht nr. 155 van 26/10/2018 afgeleverd door de Afghaanse Ambassade in Brussel, waarin meneer A. volmacht geeft aan A. K. Q., niet werd voorgelegd. Het visum wordt derhalve geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar eerste en tweede middel als volgt toe:

“Doordat verweerder het verblijf weigerde onder de motivering dat verzoekende partij niet zou aantonen dat de Belgische onderdaan over voldoende huisvesting beschikt.

Terwijl verzoekende partij weldegelijk het bewijs van voldoende huisvesting van de Belgische onderdaan heeft bezorgd.

Zodat art. 40ter van de Vreemdelingenwet geschonden wordt en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden.

Toelichting:

Verwerende partij stelt dat er geen bewijs wordt voorgelegd van voldoende huisvesting van dhr. R. A.

Dat is incorrect: dhr. R. A. beschikte en beschikt over voldoende huisvesting. Bij de aanvraag van het dossier op 27.12.2018 werd er een huurcontract voorgelegd van de Plantenstraat 81 bus 0101 te Oostende.

Dhr. R. A. stond al enkele jaren op de wachtlijst voor een sociale woning. Een aantal maanden na de aanvraag van het dossier kreeg hij de kans om een sociale woning te huren, met ingang van 01.05.2019 (stuk 3). Die kans heeft hij uiteraard niet laten schieten.

Dhr. R. A. heeft zodoende altijd al over voldoende huisvesting beschikt.

De argumentatie van verwerende partij is werkelijk spijkers op laag water zoeken.

Uit de stukken waarover verwerende partij beschikt, blijkt dat hij weldegelijk over voldoende woonst beschikt. In elk geval blijkt uit geen enkel objectief stuk dat dhr. R. A. niet meer over voldoende woonst beschikte.

Het is uiteraard niet omdat de Belgische referentiepersoon lopende de procedure verhuist, wat wel vaker voorkomt, dat hij daarom plots niet meer over voldoende huisvesting zou beschikken.

Verwerende partij beschikte bij de aanvraag over alle stukken, ook deze die de voldoende woonst aantonen. Indien zij 6 maanden later vragen had nopens het gewijzigd adres van de Belgische referentiepersoon, kon zij daar eenvoudigweg toelichting over vragen aan verzoekende partij. Maar de aanvraag eenvoudigweg afwijzen op grond van één opzoeking in het rijksregister is wel héél mager.

Zoals voorzeggd beschikte én beschikt dhr. R. A. over voldoende woonst en is aan de grondvoorwaarden voldaan.

Tweede middel:

Doordat verweerder het verblijf weigerde onder de motivering dat de volmacht aan dhr. A. K. Q. niet werd voorgelegd.

Terwijl verzoekende partij weldegelijk de volmacht heeft bezorgd.

Zodat art. 40ter van de Vreemdelingenwet geschonden wordt en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden.

Toelichting:

Verweester argumenteert dat de volmacht aan dhr. A. K. Q. niet werd voorgelegd.

Wat dit met de beoordeling ten gronde te maken heeft, is verzoekende partij onduidelijk. Dat heeft namelijk niets te zien met de grond van het dossier. Verwerende partij beschikt over alle stukken. Of die stukken bezorgd werden door verzoekende partij zelf, haar echtgenoot of eender welke derde maakt geen enkel verschil.

Verwerende partij betwist in elk geval niet (1) dat zij over alle stukken beschikt en (2) dat deze authentiek zijn.

Maar bovenal is de motivering ongegrond: het dossier kon door verweester enkel aanvaard worden mits het voorleggen van een volmacht door de persoon die de stukken aan verwerende partij bezorgde. De volmacht werd dus uiteraard getoond. Zonder voorlegging ervan zou verwerende partij de stukken eenvoudigweg niet aanvaard hebben.

Verzoekende partij legt ten overvloede kopie voor van de originele volmacht die aan verwerende partij werd afgegeven.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen

dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een

onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Artikel 40ter, §2, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt dus expliciet dat de verzoekende partij in casu moet bewijzen dat haar Belgische echtgenoot *“beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek”*.

In het administratief dossier bevindt zich enkel een huurovereenkomst die betrekking heeft op het goed gelegen in de Plantenstraat 81, bus 0101, 8400 Oostende. Uit de e-mail van 27 juni 2019, die dateert van na de bestreden beslissing, blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij bevestigt dat hij recent verhuisde van de Plantenstraat 81/101 te Oostende naar de Kairostraat 61/101 te Oostende. In deze e-mail wordt gesteld dat het nieuwe huurcontract nog niet naar de diensten van dienst vreemdelingenzaken werd doorgestuurd. Uit het stuk van de FOD Financiën, dat zich ook in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij sinds 1 mei 2019 in de Kairostraat 61/0101 te Oostende woont en 190 euro huur betaalt. In het administratief dossier bevindt zich echter geen enkel stuk dat betrekking heeft op de woning gelegen in de Kairostraat 61/0101 te Oostende. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij in de bestreden beslissing te stellen dat *“Er echter geen enkel document betreffende het huidig adres van betrokkene (werd) voorgelegd waardoor niet aangetoond wordt dat betrokkene over voldoende huisvesting beschikt”*. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen enkele informatie overmaakte aan de dienst vreemdelingenzaken met betrekking tot de woning gelegen op het nieuwe adres.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij volgens haar informatie had kunnen opvragen en op die manier op de hoogte had kunnen zijn van het feit dat de echtgenoot van de verzoekende partij verhuisd was. Voor zover de verzoekende partij hier de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, moet worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu moet evenwel worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. In casu is het de verzoekende partij zelf die een visumaanvraag heeft ingediend en het is dan ook haar verantwoordelijkheid om het bestuur in kennis te stellen van alle nodige informatie. De verzoekende partij heeft dat in casu nagelaten.

In zoverre de verzoekende partij bij haar verzoekschrift het huurcontract van haar huidige woonst voegt, stelt de Raad vast dat dit stuk niet aan de verwerende partij bekend was op het moment van de beoordeling. De Raad zou zijn annulatiebevoegdheid te buiten gaan mocht hij dit stuk in aanmerking

nemen. De wettigheid van de bestreden beslissing dient immers beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

Aangezien artikel 40ter, §2, 2° duidelijk vereist dat de verzoekende partij, om in aanmerking te komen voor een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot, aantoonde dat haar Belgische echtgenoot over voldoende huisvesting beschikt en de verwerende partij op niet-kennelijk onredelijke wijze besliste dat dit niet werd aannemelijk gemaakt, is het motief van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op het niet voorleggen van de volmacht een overtollig motief. Dit betekent dat de al dan niet kennelijke redelijkheid van dit motief niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat het de verzoekende partij vrij staat een nieuwe aanvraag in te dienen en hierbij de aanvraag naar behoren te stofferen van de vereiste stukken.

Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU